

ŽIVLJENJE IN ZDRAVJE NI REZERVNI DEL

Zdravo, moj dnevnik!

Smešno, a nihče (razen sedaj tebe, seveda) ne ve, da sem živa. Vse skupaj je pravzaprav malce zapleteno. Saj vem, težko je verjeti, a hočeš ali nočeš se je treba sprijazniti s tem, da sem »duh«. Moje telo ni preživelo, zato me nihče ne more slišati. Ti si edini, ki mu lahko povem svojo zgodbo ...

Jaz, moj brat in moja starša smo se nekega dne odpravili na božični izlet. Da smo prišli na željeno destinacijo, smo morali prevoziti zasneženi hrib. In tukaj se vse začne oz. zame konča.

Hrib je bil tako močno zasnežen, da se ni videlo nič. Plazovi so drseli navzdol v dolino, prečkali cesto in rušili vse, kar jim je prišlo na pot. Naenkrat sem izza ostrega ovinka, ki smo ga prevozili, sredi snežne beline zagledala velik, črn avtomobil. To je edina slika, ki se je spomnim. Takoj za tem se je slišalo le še BUM, TRESK, BUM, BUM! Pokalo in pokalo je, dokler ni nastala popolna tišina, ki jo je razbil bratov krik: »Neeeeee...«

Zatem je pred mojimi očmi bila le še tema. Čez nekaj trenutkov, ko sem se zbudila, sem slišala sirene. Kričala sem in kričala, a sem kaj kmalu ugotovila, da me nihče ne sliši. Videla sem sebe, kako negibno ležim na tleh. Mojo družino (mamo, očeta in brata) so že odpeljali v bolnišnico, jaz pa sem se še kar naprej trudila in kričala na ves glas, da bi se zbudila iz teh grozних sanj. Žal to niso bile sanje ...

Ko sem se zavedala, da me prav zares nihče ne opazi, sem skočila v reševalno vozilo, ki je me je skupaj z mojo družino odpeljal v bolnišnico. Bila sem ob bratu, ko so ga operirali. Monitor, ki je piskal ob vsakem utripu njegovega srca, je včasih tako grdo in neprekinjeno zatulil. Kljub temu nisem obupala, stala sem tam, ob njem, upala in molila zanj.

Njemu je uspelo preživeti, prav tako tudi moji mami in mojemu očetu, le jaz nisem imela te sreče. Pogled sem upirala v svoje mrtvo telo, ki ni zmoglo več najti življenjskega ritma, ki ga je kruta nesreča prekinila in ugasnila za zmeraj. Kmalu za tem, ko sem se tega zavedala, ni bilo več časa za žalost in obžalovanje - kar naenkrat me je »nekaj« potegnilo tja gor, v nebesa.

... no, in tu sem še zdaj. Ali je to moja zadnja postaja, ne vem. Čudno in nerazumljivo se mi zdi, da po tem dogodku nisem videla in vedela ničesar več, kot to, kar sem ti zaupala. Zdaj se zelo dobro zavedam, da niti življenje, niti zdravje ni rezervni del. Včasih se morda zgodi, da poškodovan del sicer še funkcionira, a vendar se je treba zavedati, da ko je enkrat poškodovan, ga to zaznamuje za zmeraj. Morda se s poškodovanim delom še da živeti, vprašanje pa je, ali je takšno življenje še lahko kdaj takšno, kot je bilo prej.

Ela Žnidarič Tomažič, 7. b

37172-22/2019/10